

TOMMY TENNEY

HADAȘA
O NOAPTE CU REGELE

Traducere de Nicoleta C. Turtoi

Cuprins

Mulțumiri	9
Personaje	10
Hadasa Kesselman	
Capitolul 1	13
Haman, fiul lui Hamedata	
Capitolul 2	27
Capitolul 3	31
Capitolul 4	37
Capitolul 5	43
Capitolul 6	49
Hadassah, fiica lui Abigail	
Capitolul 7	57
Capitolul 8	63
Capitolul 9	71
Capitolul 10	75
Capitolul 11	81
Capitolul 12	85
Capitolul 13	91
Capitolul 14	95
Xerxes, fiul lui Darius	
Capitolul 15	105
Capitolul 16	109
Capitolul 17	113
Capitolul 18	119
Capitolul 19	125
Capitolul 20	129
Capitolul 21	141

Capitolul 22	145
Capitolul 23	153
Capitolul 24	159
Capitolul 25	167
Capitolul 26	173
Capitolul 27	179
Capitolul 28	185
Capitolul 29	193
Capitolul 30	199
Capitolul 31	205
Capitolul 32	219
Capitolul 33	225

Estera, împărăteasa Persiei

Capitolul 34	233
Capitolul 35	239
Capitolul 36	245
Capitolul 37	251
Capitolul 38	257
Capitolul 39	263
Capitolul 40	269
Capitolul 41	277
Capitolul 42	283
Capitolul 43	291
Capitolul 44	301
Capitolul 45	309
Capitolul 46	315

Mardoheu, fiul lui Iair

Capitolul 47	323
Capitolul 48	331
Capitolul 49	337
Capitolul 50	345
Capitolul 51	355

Hadassah, fiica lui Iuda

Capitolul 52	361
--------------------	-----

Personaje

Hadasa Kesselman: o viitoare mireasă evreică din zilele noastre.

Hadasa (Steaua, Estera): o tânără evreică foarte frumoasă, care a fost crescută de vărul ei, Mardoheu.

Mardoheu: un evreu care lucrează la palat ca scrib la Poarta Împăratului, în capitala persană, Susa. „Mardoheu” este o variantă a numelui persan „Marduch”.

Rahela: menajera evreică a lui Mardoheu și confidenta Hadasei.

Ișai (Hatac): nepotul Rahelei și prietenul Hadasei.

Xerxes: împăratul Persiei din 486–465 î.H., cunoscut și sub numele de Ahașveroș.

Memucan: sfetnicul lui Xerxes, maestrul de ceremonii.

Hegai: eunucul regal responsabil de pregătirea candidatelor pentru noaptea lor cu împăratul.

Hamam: un războinic amalecit, cunoscut și ca Agaghitul, care îi disprețuia pe toți descendenții evrei.

Capitolul 1

MUZEUL DIN IERUSALIM – ZILELE NOASTRE

— **T**ată, unde mă duci?

Bătrânul se întoarse tremurând, sprijinit în baston, se opri pe ultima treaptă și privi în jos spre fiica sa, încercând din greu să-și tragă răsuflarea. În ciuda ridurilor care în ultima vreme își croiseră drum pe fața lui, tânăra putea încă recunoaște zâmbetul șiret pe care tatăl ei îl afișa ori de câte ori se jucau împreună.

— Ei, Hadasa, aici este Templul Cărții. Ai mai fost aici de zeci de ori.

— Bineînțeles, tată. Știu asta.

Dorind parcă să întărească răspunsul dat, privi la monument. Privirea i se ridică spre cerul de un albastru-cobalt al Iudeei, unde faimosul dom al Templului Cărții își înălța cupola ciudată, de un alb ca laptele. Observă din nou forma lui alungită, merită să evoce vechile capace ale vaselor lunguiețe de lut în care se păstrasera pe vremuri sulurile sfinte, care acum se aflau înăuntru. Dincolo de acesta, își trecu repede ochii peste un zid din bazalt negru precum cerneala – faimoasa opoziție dintre Întuneric și Lumină. „Structură ideologică”, o numise profesora ei din clasa a noua, cu mai mulți ani în urmă.

Structură ideologică: proiectarea unei clădiri cu scop atât funcțional, cât și simbolic...

— Dar de ce astăzi?

Hadasa continuă conversația într-o ebraică modernă, limba cu care crescuse, deși vorbea fluent și engleza.

— Acum, când mai sunt doar câteva zile până la nuntă? Nu avem timp de vizite, tată.

El zâmbi din nou, de data aceasta cu indulgență, și îi făcu semn cu mâna să urce.

— Copila mea, îți amintești să-ți fi irosit eu vreodată timpul?

Era neobișnuit ca o întrebare de felul acesta să fie pusă în grabă, dar Hadasa continuă să mediteze la ea în timp ce urca treptele în spatele tatălui. De fapt, tatăl ei era un om liniștit, manierat și, după ce cântări puțin răspunsul, trebui să recunoască faptul că nu fusese niciodată genul de om care să o pună la treburi inutile.

Îl ajunse din urmă și el își puse brațul după umerii ei.

— Urmează-mă doar, spuse el cu un zâmbet care devenea din ce în ce mai larg și mai misterios.

Lăsată încă în suspans, intră în holul în care turiștii își așteptau rândul să vadă celebrele suluri de la Marea Moartă. Pentru prima dată, tatăl ei nu se apropie de ghișeu pentru a cumpăra un bilet, ci îi făcu semn cu mâna casierei, iar ea dădu din cap afirmativ, cu solemnitate. Trecură prin pasajul de la intrare, cu pereții lui rotunjiți și netezi, meniți să imite peștera de la Qumran, locul în care fuseseră descoperite sulurile. Apoi, probabil la fel ca tânărul păstor care le găsisese cu o jumătate de secol în urmă, intrară într-un spațiu răcoros și boltit: sala principală.

În ciuda tulburării ei și a faptului că locul îi era familiar, Hadasa nu rezistă să nu privească în jurul ei. Una dintre minunile arhitecturii moderne, sala principală a Templului Cărții, nu înceta să-i captiveze imaginația. Deasupra ei, interiorul curbat al domului strălucea în numeroasele sale caneluri, fiecare prinzând o altă nuanță a luminii care pătrundea printr-o fereastră aflată sus. Proiectat din podea, chiar sub această deschizătură, se afla un mâner de sul imens – ca și cum cineva îngropase pe jumătate o Tora imensă chiar în podea.

Un îndemn la liniște îi întâmpină pe cei doi la intrarea în încăpere, deoarece acustica și solemnitatea locului descurajau

orice zgomot. Dar tatăl ei nu venise astăzi acolo pentru a citi cu atenție pergamentele așezate pe mese, peste care cădea o lumină dulce. Traversă sala și începu să coboare imediat pe niște scări ascunse care duceau în întuneric.

— Tată? spuse ea.

Văzu doar dosul mâinii sale care o îndemna să-l urmeze, iar apoi dispăru în umbră. Hadasa dădu din cap, se încruntă și apoi îl urmă. O ușă se deschise și prin ea văzu o lumină slabă. Îl urmă prin această ușă într-un hol acoperit cu covoare, care se despărțea în alte trei coridoare.

Și acolo, zâmbind nerăbdătoare, stătea...

— ...mătușa Rose? Ce faci aici? întrebă Hadasa, neîncrezătoare.

Mătușa Rose locuia în America. Cele două nu se mai văzuseră de patru ani. Știa că Rose urma să vină la nunta ei, dar Hadasa era sigură că trebuia să sosească doar peste câteva zile.

Rose se aplecă spre ea zâmbind și o îmbrățișă fără vreun cuvânt. În momentul acela, în spatele umerilor lați ai mătușii sale, le zări pe celelalte femei. Într-un colț, învăluite într-o liniște și o nemișcare ciudate, stăteau bunica Grossman, mătușa Pauline, mătușa Connie și alte două femei în vârstă pe care abia le recunoștea. Toate o priveau cu interes și cu ochi strălucitori.

De îndată ce se eliberă din îmbrățișarea mătușii Rose, femeile se apropiară de ruda lor mai tânără, plângând încetișor și grăbindu-se toate să o salute și să o felicite. Cu toate că le răspunse tuturor cu bucurie și surpriză, această întâlnire din locul acesta și din ziua aceasta o făceau să fie cât se poate de curioasă, anticipând că era pe cale să se petreacă ceva important.

— Ce se petrece aici? Se îndepărtă puțin și îi aruncă tatălui ei o privire întrebătoare.

— Draga mea, te-am adus astăzi aici pentru a păstra o tradiție veche, spuse el, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Se întoarse spre grupul de femei, arătând-o cu degetul.

— Doamnelor, domnișoara noastră nici măcar nu a vrut să vină astăzi. A trebuit să o târăsc încoace – mă așteptam să-i cheme pe cei de la azil să mă ia.

Femeile începură să râdă, ceea ce nu îmbunătăți dispoziția viitoarei mirese. Tatăl ei o privi din nou și, de data aceasta, expresia de pe fața lui se schimbase complet. Parcă în ochii lui întrezărea lacrimi.

— Mama ta te-ar fi adus ea înșăși aici, dacă ar mai fi fost printre noi, spuse el cu voce răgușită. Apoi tăcu un moment. Și, bineînțeles, nu eram sigur dacă voi trăi cât să văd că ți-ai găsit omul pe care să-l iubești.

Era adevărat. Fusesse pretențioasă. Îi luase timp să-l găsească pe cel lângă care voia să se trezească în fiecare dimineață, pentru tot restul vieții ei.

Acum tatăl ei o luase din nou din loc, șontăcând prin hol, sprijinit în baston. Șirul de femei îl urma. Hadasa ridică din umeri și îi urmă. El se opri în fața unei uși mari din metal încadrată în perete. Apoi, se opri și trecu parcă o veșnicie înainte să scoată mai întâi o bucată de hârtie împăturită, din buzunar, apoi ochelarii de citit. Privi în sus, apăsă o cifră pe tastatura din perete, apoi aruncă o privire pe hârtie pentru a o afla pe următoarea. Procesul acesta dură câteva minute. În cele din urmă, ușa se deschise cu zgomot datorită aerului comprimat. Grupul păși înăuntru fără ezitare, ca și cum femeile acestea mai fuseseră pe acolo de multe ori.

O încăpere subterană mare se deschidea înaintea lor. O lumină difuză se ridica de undeva, de sub șirurile de mese acoperite cu sticlă. O femeie solidă, purtând uniforma muzeului și afișând un zâmbet palid, stătea înaintea lor cu mâinile împreunate.

Hadasa știuse dintotdeauna că majoritatea scrierilor de la Templu se aflau sub pământ. Știa și că, periodic, sulurile de la Marea Moartă erau mutate din zonele publice în camere subterane, pentru a evita expunerea excesivă la lumină. Dar nu văzuse niciodată încăperea aceasta și nu înțelegea de ce rudele ei se strânseseră aici.

— Sunteți membrii familiei? întrebă cu o voce înceată gazda în uniformă.

— Da, suntem, răspunse tatăl ei cu voce tare.

— Și cine este mireasa de astăzi?

Tatăl se întoarse spre ea și făcu un gest:

— Hadasa.

Femeia zâmbi ca și cum ar fi știut un secret.

— Un nume cum nu se putea mai potrivit.

Apoi, pași în față, zâmbi din nou încurajator și îi strânse mâna Hadasei, înainte de a o conduce spre una dintre mesele care îi așteptau până la talie.

— Te rog, Hadasa, vino în față și semnează.

— Ce să semnez? întrebă ea.

Funcționara de la muzeu privi brusc la tatăl ei.

— Deci nu i s-a spus nimic.

Suna ca o afirmație, dar se voia a fi o întrebare severă.

În loc să-i răspundă, tatăl se îndreptă spre Hadasa:

— Draga mea, îți cer scuze pentru tot misterul și incertitudinea. Dar trebuie să înțelegi. Timp de aproape trei mii de ani, mamele familiei noastre au păstrat aceste pagini secrete, până în săptămâna nunții viitoare mirese.

— Ce pagini?

El suspină adânc, așa cum făcea întotdeauna când ea era nerăbdătoare, și își îndreptă brațul spre masă.

— Aceste mese păstrează rămășițele unui papirus privat, ce aparține familiei. În vremurile noastre, guvernul a fost suficient de amabil să-l păstreze pentru noi, datorită valorii sale istorice inestimabile, dar el aparține familiei și este privat, pentru folosul nostru personal. Este singura copie a unei scrisori scrise, într-un fel, doar pentru tine – dată de cineva foarte special unei stră-stră-bunici de-a tale, de acum o sută de generații.

— Bine. Cine i l-a dat?

— Împărăteasa Estera.

— Împărăteasa Estera – din Tanach?

— Nu. Împărăteasa Estera de la brutăria din colț. Întinse mâna și o atinse, voind să o asigure că nu a vrut să o jignească. Da, Estera din vechime. Este o carte cu memoriile sale, pe care le-a scris în ultimii ani ai vieții pentru o fată evreică mai tânără, care fusese și ea aleasă ca pretendentă la tronul împărătesei Persiei, după cum fusese mai înainte Estera. Tradiția spune că